

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Велико Търново , 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ** в публично заседание на двадесет и осми юни, през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	КРАСЕН ГЕОРГИЕВ
Членове:	ДИАНА ВАСИЛЕВА ПЛАМЕН ПОПОВ

при участието на секретаря ВАНЯ Г. ЧАНТОВА
в присъствието на прокурора Светослав Калчев Калчев (АП-Велико
Търново)
като разгледа докладваното от КРАСЕН ГЕОРГИЕВ Наказателно дело за
възобновяване № 20214000600136 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК. Образувано е
по искане на осъдената Р. ИВ. К., подадено чрез упълномощения ѝ защитник
адв.Пламен Петков от ВТАК за възобновяване на ВНОХД № 132/2020год. по
описа на Окръжен съд-гр.Габрово /НОХД № 649/2019год. по описа на
Районен съд-гр.Габрово/.

От съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание
за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК, във връзка с
допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК.

В искането за възобновяване се твърди, че присъдата на
първоинстанционния съд е неправилна- необоснована и незаконосъобразна,
постановена в противоречие на материалноправните разпоредби на чл.343б

ал.3 от НК, както и на процесуалните норми на НПК. Твърди се, че в хода на съдебното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които не са отстранени и във въззивното производство и тяхното извършване е довело до грубо ограничаване на процесуалните права на подсъдимата.

Във връзка с оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.1 от НПК се твърди, че от всички събрани по делото писмени и гласни доказателства се доказва по безспорен и категоричен начин, че Р.К. не е извършила престъплението по чл.343б ал.3 от НК, доколкото това не било доказано по безспорен начин от страна на обвинението. Излагат се съображения, че в първоинстанционното производство били събрани изключително много противоречиви доказателства, а съгласно чл.303 от НПК постановената присъда не може да почива на предположения. Посочва се, че в Протокола за употреба на алкохол или друго упойващо вещество преглеждащият лекар е отбелязал, че Р.К. няма мирис на алкохол, координацията ѝ е запазена, няма признаци на нистагизъм, липсва наличие на абстинентни прояви на лицето, съзнанието на водача е ясно, като няма нарушени възприятия, поведението му е адекватно. Посочва се, че в Протокола за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества служителите на РУ-Габрово ясно са отбелязали следните външни прояви на поведението на осъдената- начин на шофиране-сигурно, слизане от МПС- нормално, походка-сигурна, изговор, произношение-ясно, очи-без особености. Настоява се, че така описаното външно поведение на осъдената, както от преглеждащия лекар, така и от полицейските служители, кореспондират с показанията на останалите разпитани свидетели относно външното поведение на осъдената, които признаци не могат да бъдат налице, ако осъдената е била употребила наркотични вещества и се намира под въздействието на наркотици или други упойващи вещества. Излага се, че в нарушение на правилата никъде в съставения АУАН не е описано видимото състояние на водача, което води до опорочаване съдържанието на самия АУАН. Освен това в последния актосъставителят бил посочил административно нарушение/престъпление, каквото към момента на извършване на деянието не съществува, тъй като в АУАН е отбелязано, че Р.К. управлява собствения си автомобил под въздействието на наркотици или други упойващи вещества, а съгласно разпоредбата на чл.5 ал.3 т.2 от

ЗДвП, в сила от 26.09.2017год.-ДВ бр.77/2017год. на водачите на МПС е забранено да управляват съответното превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Твърди се, че заради отказа на съда на назначи исканата от защитата съдебно-психиатрична експертиза, не било установено налице ли е обективния признак на престъплението по чл.343б ал.3 от НК, а именно дали осъдената е управлявала МПС под въздействието на наркотични вещества. В подкрепа на това се сочи Решение № 483/18.12.2015год. по н.д. № 1488/2015год. на ВКС, I-во н.о.

Във връзка с оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК се твърди, че в хода на съдебното производство са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които ограничили и нарушили процесуалните права на подсъдимата. Посочва се, че от събрания доказателствен материал е видно, че съдът не е изпълнил задължението си по чл.283 от НПК да прочете и предяви на страните протоколите и другите доказателствени източници, съдържащи факти, които имат значение за изясняване на обстоятелствата по делото и така е накърнен принципа на непосредствеността. Сочи се, че съдът е допуснал и грубо процесуално нарушение на императивното си задължение по чл.284 от НПК, но във връзка с това твърдение не са изложени никакви доводи. На следващо място се посочва, че съдът е допуснал грубо процесуално нарушение във връзка със събирането на доказателствата, тъй като направеното от защитата на подсъдимата доказателствено искане както пред първата, така и пред въззивната инстанция, да бъде допусната и изслушана съдебно- психиатрична експертиза, не е било уважено, което е било необходимо, за да се установи дали Р.К. е управлявала МПС под въздействието на наркотици или други упойващи вещества, като така са нарушени чл.14 ал.1 и чл.15 ал.2 от НПК.

Относно оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК, не са изложени никакви доводи.

Иска се Великотърновския апелативен съд на основание чл.425 ал.1 т.1 и т.2 от НПК да отмени присъдата/решението по настоящото дело и да върне същото за ново разглеждане, като посочи стадия, от който трябва да започне новото разглеждане или да отмени присъдата/решението и да прекрати наказателното производство, тъй като е налице случая на чл.24 ал.1

т.1- да оправдае осъдената Р.К. в рамките на фактическите положения.

В съдебно заседание осъдената Р. ИВ. К. и упълномощения ѝ за производството по възобновяване защитник адв.П.П. от АК-Велико Търново, поддържат искането за възобновяване на делото и молят да бъде уважено по изложените в искането съображения.

Прокурорът от Великотърновската апелативна прокуратура изразява мотивирано становище за неоснователност на искането за възобновяване на делото и предлага Великотърновския апелативен съд да го остави без уважение.

В последната си дума осъдената Р.К. иска да бъде оневинена.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на заявеното с искането основание за възобновяване на делото в пределите визирани в чл.347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната, в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл.420 ал.2 от НПК, като от съдържанието на искането е видно, че с него е заявено основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 НПК, във връзка с допуснати съществени нарушения по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК. Искането за възобновяване е подадено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421 ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото, искането за възобновяване на делото е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда № 260017 от 21.10.2020год., постановена по НОХД № 649/2019год. по описа на Районен съд-гр.Габрово, подсъдимата Р. ИВ. К. е призната за виновна в това, че около 13:40ч. на 27.03.2019год., по ***** в гр.Габрово, управлявала л.а. марка „Мицубиши Колт“, с рег. № ЕВ 96 **** след употреба на наркотичните вещества амфетамин и метамфетамин-престъпление по чл.343 ал.3 от НК, поради което и на основание чл.54 ал.1 от НК е осъдена на две години лишаване от свобода, при първоначален строг режим за изтърпяване и глоба в размер на хиляда лева, а на основание чл.343г

от НК е наложено и наказание лишаване от право да управлява МПС за срок от две години.

На основание чл.68 ал.1 от НК е приведено в изпълнение наказание три години лишаване от свобода, наложено на Р.К. с определение по ЧНД № 25/2018год. на ОС-Габрово, като е определен първоначален строг режим за изтърпяване.

С присъдата съдът се разпоредил с вещественото доказателство и осъдил подсъдимата Р.К. да заплати направените по делото разноски на досъдебното производство и на съдебното производство в първата инстанция.

По подадена от защитника на подсъдимата Р.К. въззивна жалба против присъдата е било образувано ВНОХД № 132/2020год. по описа на Габровския окръжен съд и с постановено по него Решение № 26007/19.12.2021год. е потвърдена присъда № 260017 от 21.10.2020год., постановена по НОХД № 649/2019год. по описа на Районен съд-гр.Габрово.

Решението на въззивния съд не е подлежало на касационна проверка по жалба или протест и на основание чл.412 ал.1 т.1 от НПК е влязло в сила от момента на постановяването му. На същата дата е влязла в сила и присъдата на първоинстанционния съд.

Следва да се отбележи, че когато са постановени актове на първа и въззивна инстанция, какъвто е настоящия случай, на проверка по реда на Глава тридесет и трета от НПК подлежи постановения въззивен съдебен акт. Освен това, в искането за възобновяване е заявено и оплакване за необоснованост на присъдата, което не е касационно основание по чл.348 ал.1 т.1-3 от НПК, респ. не може да бъде основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 от НПК. Ето защо доводите в искането за възобновяване, с които се оспорва правилността на приетите за установени от решаващите съдилища фактически положения, не могат да бъдат разгледани по същество в настоящото производство, а същите следва да бъдат отнесени към оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК, като се извърши проверка дали изводите на решаващите съдилища по фактите са изведени при спазване на процесуалните правила.

Първо следва да се разгледа оплакването за допуснати съществени

нарушения на процесуалните правила, тъй като въпроса относно правилното приложение на закона може да бъде решен само, ако делото е разгледано в съответствие с процесуалните правила и не са налице съществени нарушения на последните, които да съставляват основание за отмяна на съдебния акт и връщане на делото за ново разглеждане.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.2 от НПК е лишено от основание. Липсват допуснати от първоинстанционния съд съществени нарушения на процесуалните правила, които да са останали незабелязани от въззивния съд и последният не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила в рамките на въззивното производство. В съответствие с правилата на чл.13 и чл.107 ал.2 и ал.3 от НПК първоинстанционният съд е допуснал и събрал всички доказателства необходими за разкриването на обективната истина и изясняване на обстоятелствата по делото, влизащи в предмета на доказване по чл.102 от НПК. Видно от мотивите на първоинстанционната присъда и на въззивното решение, вътрешното убеждение на първоинстанционния и въззивния съд, относно приетите за установени фактически положения, е формирано при стриктно спазване на правилата на чл.14 ал.1 и чл.107 ал.5 от НПК, въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съобразно изискванията на закона. Мотивите на присъдата на първоинстанционния съд са изготвени в съответствие с изискванията на чл.305 ал.3 от НПК, като съдът е посочил какво приема за установено, въз основа на кои доказателствени материали, какви са правните му съображения за взетото решение, обсъдил е наличните противоречия в доказателствените материали и е изложил убедителни съображения защо приема и кредитира някой от тях, а други отхвърля. Въззивният съд, в пределите на въззивната проверка по чл.314 от НПК, проверил изцяло правилността на първоинстанционната присъда, като извършил нова, задълбочена проверка и анализ на всички доказателствени материали. Във въззивното решение са обсъдени всички доводи изложени в подкрепа на оплакванията във въззивната жалба, като въззивният съд аргументирано, позовавайки се на доказателствата по делото и закона, е изложил съображенията си защо ги е приел за неоснователни и защо е приел фактическите и правни изводи на първата инстанция за правилни. Изложените мотиви в решението на

въззивната инстанция напълно удовлетворяват изискванията на чл.339 ал.2 от НПК. Присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд не почиват на предположения и не е нарушен чл.303 от НПК.

Лишено от основание е наведеното с искането за възобновяване оплакване, че първоинстанционният съд не е изпълнил задължението си по чл.283 от НПК. Видно от протокола за съдебно заседание от 21.10.2020год. по НОХД № 649/2019год. по описа на РС-Габрово, съдът на основание чл.283 от НПК е прочел и приел всички писмени материали по делото, като същите подробно са посочени в протокола за съдебно заседание. След прочитане на писмените материали от съда, в протокола за съдебно заседание са отразени изрични изявления на адв.П.П. /който е бил упълномощен защитник на Р.К. и в досъдебното производство, производството пред първоинстанционния съд и производството пред въззивния съд/ и на подсъдимата Р.К., че са запознати с писмените доказателства по делото.

Лишено от основание е наведеното с искането за възобновяване оплакване, че първоинстанционният съд не е изпълнил задължението си по чл.284 от НПК. Видно от протокола за съдебно заседание от 21.10.2020год. по НОХД № 649/2019год. по описа на РС-Габрово, съдът на основание чл.284 от НПК е предявил на страните вещественото доказателство- тестова касета /орален тест за еднократна употреба/ към техническо средство „Dreger Drug Test 5000“, прикрепен към задната корица на ДП, след което в протокола за заседанието са отразени изявления на защитника на подсъдимата- че е запознат с вещественото доказателство и на подсъдимата- че не желае да се запознава с вещественото доказателство. Отделно от това, видно от материалите по делото същото веществено доказателство е било предявено на обвиняемата и на защитника ѝ при предявяване на разследването на досъдебното производство и същите не са направили каквито и да било възражения по повод това предявяване.

Неоснователно е и наведеното с искането за възобновяване оплакване за допуснато съществено процесуално нарушение във връзка със събирането на доказателствата, изразяващо се в това, че направеното от защитата на подсъдимата доказателствено искане както пред първата, така и пред въззивната инстанция- да бъде допусната и изслушана съдебно-

психиатрична експертиза, не е било уважено, което е било необходимо, за да се установи дали Р.К. е управлявала МПС под въздействието на наркотици или други упойващи вещества. На първо място, макар и не по важност, следва да се отбележи, че видно от материалите по делото осъдената и защитата ѝ не са правили искане за допускане на сочената съдебно-психиатрична експертиза нито на досъдебното производство, нито в първата, нито във въззивната инстанция, респективно решаващите съдилища не са се произнасяли по такова доказателствено искане и не са отказвали да уважат същото. Ето защо твърдението в искането за възобновяване, че такова доказателствено искане е било направено от защитата на подсъдимата пред първата и въззивната инстанция и те са отказали да го уважат, категорично не отговаря на действителното положение. На следващо място следва да се отбележи, че не всеки отказ на съда да уважи доказателствени искания на страните съставлява съществено процесуално нарушение, а такова е налице само, когато е отказано събирането на доказателства необходими за разкриване на обективната истина. Независимо, че в настоящия случай защитата на подсъдимата не е направила искания пред първата и въззивната инстанция за назначаване на съдебно-психиатрична експертиза, доколкото разпоредбите на чл.13 ал.1 и чл.107 ал.2 от НПК задължават съда служебно да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина и да събере всички доказателства, когато това се налага за разкриване на обективната истина, следва да се обсъди въпроса дали назначаването на посочената в искането за възобновяване съдебно-психиатрична експертиза е било необходимо за разкриване на обективната истина. Отговорът на този въпрос е отрицателен, тъй като за разкриване на обективната истина по делото и правилното му решаване не е необходимо изясняване на въпроса дали към момента на управлението на автомобила осъдената се е намирала под въздействието на наркотични вещества, понеже това обстоятелство не влиза в предмета на доказване по чл.102 от НПК, тъй като не е признак от състава на престъплението по чл.343б ал.3 от НК. Посоченото в искането за възобновяване решение № 483/18.12.2015год. по н.д. № 1499/2015год. на ВКС, I-во н.о. е неприложимо към настоящия казус, тъй като е постановено преди изменението на чл.5 ал.3 от ЗДвП с ДВ бр.77/2017год., в сила от 26.09.2017год. След това изменение на водачите на пътни превозни средства е забранено да управляват превозно средство след употреба на наркотични

вещества или техни аналози, без значение дали са били под въздействието на такива, каквото изискване законът е поставял преди това изменение. Впрочем, това изменение на ЗДвП е посочено и в искането за възобновяване, но във връзка с отправен упрек за нередовност на съставения АУАН. Във връзка с последното следва да се отбележи, че проверката за законосъобразността на съставения на осъдената АУАН не е предмет на наказателното производство, нито пък наличието на редовно издаден АУАН е условие за образуването и провеждането на наказателно производство.

Въз основа на изложеното до тук може да се обобщи, че настоящият състав на Великотърновския апелативен съд не намери да са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да разкриват наличие на основание за възобновяване по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.2 от НПК. В случая не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила от категорията на абсолютните по чл.348 ал.3 т.2-4 от НПК, както и такива по чл.348 ал.3 т.1 от НПК, които да съставляват основание за възобновяване на делото и връщането му за ново разглеждане.

Лишено от основание е и оплакването за допуснато съществено нарушение на закона и наличие на основание за възобновяване на делото по чл.422 ал.1 т.5 вр. с чл.348 ал.1 т.1 от НПК. При приетите за установени фактически положения, първоинстанционният и въззивният съд правилно са квалифицирали извършеното от Р. ИВ. К. деяние като престъпление по чл.343б ал.3 от НК. Липсва основание за оправдаване на осъдената или за обмислянето на различна правна квалификация. Дали лицето, което е управлявало МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози се е намирало под въздействието им, е без значение за съставомерността на деянието по чл.343б ал.3 от НК, тъй като това обстоятелство не е обективен признак на престъплението. С оглед на това, от субективна страна не е необходимо деецът да е съзнавал, че се намира под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, а е достатъчно да е съзнавал, че управлява МПС след като е употребил наркотични вещества такива или техни аналози.

Оплакването за допуснато съществено нарушение по чл.348 ал.1 т.3 от НПК не е подкрепено с никакви доводи от страна на осъдената и

защитника ѝ, като в искането за възобновяване дори липсва алтернативно направено искане за намаляване на наложеното наказание. По същество това оплакване също е неоснователно, тъй като въззивният съд е съобразил всички налични смекчаващи и отегчаващи обстоятелства. Наложеното на осъдената наказание, с оглед правилно отчетената високата степен на обществената опасност на деянието и на дееца, не е несъразмерно тежко и не се налага намаляването му по реда на възобновяването на наказателни дела.

Предвид липсата на основание за възобновяване на делото, искането на осъдената следва да се остави без уважение.

Водим от горното, Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдената Р. ИВ. К. за възобновяване на ВНОХД № 132/2020год. по описа на Окръжен съд-гр.Габрово /НОХД № 649/2019год. по описа на Районен съд-гр.Габрово/.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____